

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Disputatio Theologica. De modo Ligandi & Absolvendi Peccatores Consuetudinarios & Recidivos

Joachim <A Jesu-Maria>

Namurci, 1693

Articulus III. Signa animi ad Absolutionem dispositi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39165

ut loquitur August. ad pristinam beatitudinem reverti : nec Adamus illam unquam recuperavit , licet misericordiam sit consecutus : Quare licet peccatores sæpius per absolutionem recipiant peccatorum remissionem : non tamen est illis ludus cadere in mortem , tum quia non redeunt ad pristinum sanitatis gradum , tum etiam quia manet magna pœna ab illis in Purgatorio luenda ; tum denique quia dies mortis est incerta.

A R T I C U L U S III.

Signa animi ad Absolutionem dispositi.

§. I.

INter signa animi pœnitentis à Sanctis Patribus commendata , commune ac generale est humilis & verecunda peccatorum declaratio seu Confessio. Sicut enim in Baptismo , ait D. Thom. Quod l. 6. art. 1. & in supplem. q. 9. art. 3. ad significandam interiorum ablutionem assumitur illud elementum , cuius est maximus usus in abluendo , ita in actu Sacramenti Pœnitentie ad manifestandum assumitur ille actus , quo consuevimus manifestare , scilicet proprium verbum : quia , ait , S. Aug. de Doct. Chr: l. 2. cap. 3. verba apud homines optinerunt principatum significandi quæcumque animo concipiuntur , si ea prodire quisque velit. His maxime concordat S. Gregorius homil. 26. in Evang. dum ait quod nos debemus per pastorem auctoritatem absolvere , quos authorem nostrum cognoscimus per suscitantem gratiam vivificare , quæ vivificatio ante operationem rectitudinis in ipsâ jam noscitur confessione peccati. Et l. 6. in 1. Reg. cap. 15. Flerumque instanti confessione agitur , ut confitentibus de cordis etiam conversione credatur Tunc enim cause pensanda sunt , & tunc ligandi atque absolvendi potestas est exercenda : videndum est quæ culpa præcessit , aut quæ sit pœnitentia secuta post culpam , ut quos omnipotens

Deus per compunctionis gratiam visitat, illos pastoralis sententia absolvat. Homil. 26. in Evang. præcipua autem pœnitentia quæ sequi debet ante absolutionem, est ipsissima contritio, ut docet Trident. & ipsemet Gregorius affirmat per hæc verba, *ut quos Deus per compunctionis gratiam visitat.* Ex quibus etiam patet S. Pontificem intelligere per confessionem peccati, etiam dispositionis declarationem: sicut & nos semper in Thesis nostris expressimus. Perperam igitur ex mente Sancti Gregorii longa & dura pœnitentiæ exercitia, quæ præscribunt adversarii ante absolutionem, eruuntur.

Prædictum generale animi pœnitentis signum àlia sæpè solent comitari, inter quæ lacrymæ primum locum vendicarunt, *sicut est comes pœnitentia dolor, ita lacrymæ sunt testes doloris*, ait S. August. l. 50. homil. ar. homil. 50. quare Sanctus Carolus Borrom. titulo de modo imponendi pœnit. dicit, *Considerabit scil. Confessarius animum mentemque pœnitentis, ac fletum, gemitum, & lacrymas intimi doloris indices.* Nam *lacrymæ veniam non postulant & merentur, causam non dicunt & misericordiam consequuntur.* S. Ambros. Serm. 46. Quas etiam tantam vim reputat habere S. Avitus Viennensis Episc. epist. 4. ut non dubitaverit dicere, *cum videntur pœnitentes precibus & lacrymis veniam petere impium esse denegare.* Quo titulo quæso minister non ignoscit, dum ipse Deus ignoscit? viderint adversarii ne illis accidat, quod servo apud Evangelistam, cui multa remissa fuerant, & nihil omninò conservis volebat remittere. Quia verò non omnes sunt fletu faciles sicut mulierculæ, lacrymarum vicibus fungi possunt vultus tristitia, pectoris consilio, ad pœnitentiam & remedia acceptanda & practicanda animi promptitudo, majores pœnitentiæ postulatio, &c.

C

Oppositio Adversariorum.

Dicunt Salvatorem præcipere rectoribus Ecclesiæ
ut diligenter agnoscant vultum pecoris sui, mo-
dumque tradere dum dixit à fructibus eorum cognosce-
tis eos.

Hanc objectionem jamdiù prævidit & explosit
Angelicus Doctor quod l. 6. q. 1. art. 3. & in sup-
plem. q. 8. art. 5. *Rector Ecclesiæ debet vultum peco-
ris sui cognoscere dupliciter: uno modo per sollicitam
exterioris conversationis considerationem, quia invigilare debet super gregem sibi commissum: & in hac
consideratione non oportet ut credat subdito, sed certi-
tudinem facti quantum potest inquirat: alio modo per
confessionis manifestationem; & quantum ad hanc
cognitionem non potest majorem certitudinem accipere,
quàm ut subdito credat, quia hoc est ad subveniendum
conscientiæ ipsius, unde in foro confessionis creditur ho-
mini pro se & contra se, non autem in foro exterioris
judicii. Ratio est, quia in hoc foro pœnitens fit actor
& testis cui creditur, dum ratio non apparet incon-
trarium: ita etiam Navarrus & alii supra. Ex fructibus
igitur quos manifestat pœnitens in confessione cog-
noscendus est in ordine ad sacramentalem Absolutio-
nem, ut statuimus ex S. Gregorio dicente, plerumque
instanti confessione agitur, ut consentientibus de cordis
etiam conversione credatur.*

Dices cum Augustino ad emendanda crimina vox
pœnitentis sola non sufficit.

R. Nos non exigere solam vocem ad emendatio-
nem, sed contritionem etiam & satisfactionem. In
hoc numquam fuit difficultas.

§.

Hallucinatio Adversariorum.

Mirum in modum hallucinantur Adversarii ex eo quod confessionem peccati, contritionis declarationem aliasque pœnitentiæ & humilitatis actiones, quæ confitendo fiunt, inter fructus pœnitentiæ non reputant contra communem SS. PP. sensum, nam secundum S. Ambros. l. 2. de Abel & Cain cap. 9. *Confessio est pœnarum compendium & pœnitentia portio, crimen fateri.* Secundum S. Greg. homil. 24. in Evang. *Sacerdotes debent illi pœnam amovere, quam meruit, qui non erubuit confiteri quod fecit.* Apud S. Aug. de verâ & falsâ pœnit. *Quoniam verecundia magna est pœna, qui erubuit pro Christo dignus est misericordia.* Secundum S. Thom. 4. ad Anibal. dist. 20. art. 4. *Verecundia quam quis patitur in confitendo, est maxima pars satisfactionis: quod etiam asserit Concil. Senonense.* Ideoque secundum S. Bernard. de interiori domo cap. 39. *Peccatum proditum citò curatur, nam velox confessio velociter medicinam facit. Agnosce, igitur, medici manum, confitere, exeat in confessione omnis sanies: jam exulta, jam latare quod reliquum est facile sanabitur,* ait S. Aug. in Psal. 66.

Ex dictis facile concludes; quod si jejunia aliasque mortificationis opera ab adversariis nostris fructus pœnitentiæ dicantur, à fortiori hoc nomen & omen confessioni aliisque humiliatibus, quæ in ea fiunt esse tribuendum. Et certè quamplurimi mallent jejunare, quàm sua peccata aperire.

Respondent Adversarii confessionem aliasque actiones non constare fieri animo contrito & pœnitenti; sed quis non videt non magis constare animo pœnitenti longa mortificationis exercitia ab ipsis injuncta fieri; à quo, quæso, scient illa non fieri ex vanâ gloriâ, hypocrisis, aut aliquo alio deteriore fine, nisi ex

verbo pœnitentis id affirmantis? Utrobique igitur pœnitenti credendum, *Quia nemo hominum novit.* Secundum Apost. 1. ad Corinth. 2. *Quæ in homine fiunt nisi spiritus hominis qui in ipso est,* & S. August. tract. 74. in Joan. *Eciem videmus alterius, nostram videre non possumus, conscientiam nostram videmus, alterius non videmus.*

A R T I C U L U S I V.

Relapsus præcisè secundum se non est signum carentiæ propositi emendationis nec Confessionum precedentium nullitatis.

ADversarii ex hoc quod vident pœnitentes sæpius relabi in eadem peccata, inferunt non habuisse propositum vitam emendandi, dum sunt confessi, quam autem immerito hæc opinentur argumentum sequens demonstrabit.

Effectus qui potest provenire à duabus causis diversis, neutram determinatè infert, atqui relapsus potest provenire à duabus causis diversis scilicet à carentiâ propositi, vel à mutatione propositi, sive ut Adversarii loquuntur, ab impœnitentiâ, vel ab instabili pœnitentiâ; ergo neutram determinatè infert seu manifestat: & quia ipse est sui accusator, defensor & testis, nemoque præsumitur ita suæ salutis immemor, ut falsum in foro interno deponat; quia Deo reconciliari quærit: ideo nisi ratio manifesta sit in contrarium, judicatur ex inconstantia relapsus provenire.

Confirmatur, S. Chrisost. homil. 6. de pœnit. confitetur millies confiteri non obstantibus millibus relapsibus; ergo relapsus non potest esse signum impœnitentiæ, *si peccaveris, inquit, peccatum confitere, si millies peccaveris persta millies confiteri.*

Rationem reddit Sol Angel. 3 p. q. 84. art. 10. *Dicendum quod pœnitere est antea peccata deslere.*